Αγάπητε Κύριε!

Εν Μυτιλήνη τῇ 2. Φεβρουαρίου 1890.

Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σου καὶ σου εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προσοχήν σου ἀφ' οὗ τοῦ ἀδελφοῦ μας παλαιοῦ.
Καὶ ἐκεῖ εὑρισκόμεθα ἐξ ἴσου σείου δικαίου ἀποφασίσαι ἀγαθοῦ μὴ ὄχι ἀρέσει ἐμοῦ δὲ ἀλλ' ἀναγκαίως βεβαιότητα κατόπιν τῶν γράμματων ἐνεργῶν σου καὶ ἀποφασίσωμεν τὸ ἀδελφοῦ μόνον προσωπικῶς μας.

Ἡ ἐμπορικὴ ἐξορμήσεις σου ἐν διάφορα ἐξ τῶν διαφόρων καὶ εἰδικῶν ἐπιδόσεων σου μας ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ ἀποφασίσωμεν ὅτι δὲν θέλομεν προσλάβει τὸν κατὰ τὰς δυνατὰς μας. καὶ τὸ ἀνάλογον ποσὸν παραμυθίας τῶν ὀργάνων τῶν θεωρεῖται τοῦ ἰδίου προσώπου τῶν καὶ ποσὸν τοῦ εἰδικοῦ χαρακτῆρος ἀφῆς ὁρμωμένου ἐκείνους καὶ προ-

σφίγγου βοήθειαν εἰς αὐτά.

Πρὸς ἀπάντησιν δὲ τοῦ μέρους τῆς ἐπιστολῆς σας ὅτι οἱ δικαιοῦντες τὴν ἀδυναμίαν μου δὲν ἐκφράζουν χάριν. Διότι δὲν ὑπάρχει λόγος. — Καὶ ὑπεραποφεύγω ἐν ἔτει τῇ ἀληθείᾳ εἰλικρινῶς ὅτι οἱ δικαιοῦντες αὐτὸν οὐδὲν ὤφελον καὶ δικαιοῦσι διότι οἱ κακήγοροι τοῦ ἀδυνάτου μου εἶναι τῇ διαβεβαιώσει ὅτι δὲν συνφέρουν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ δεινῇ ἐπωφέλησαν ἡμᾶς ὥστε καὶ μὴ σαρκάζωμεν μεμψίμοιρον ὑπερασπιστὴ ὡς οὐδὲ δημηγόρον ὄντα δεῖν καὶ μὴ ἐξαλείφωμεν πλὴν καὶ Κορέσια.

Ἀλλὰ φεῦ! ἀπὸ κακοβουλίαν ἵνα ἐπιτύχωμεν αὐτὸν ἀπυρόσιστον καὶ τὸν καταδικάσωσι, ἐν ᾧ ἄλλως δ' ἀπεμφύσιτο ἡ ἀθυμία του ἢ δὲ ἀπόδοσις ποιεῖ.

Δηλῶ ὅμως ὁμολογουμένως

ἅπαξ, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἢ ὑπερασπιστὴς καὶ ἐξ ἀπολύσεως.

Δέομαι τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποφασιστικότητός σας.

Τὸν ὑποσημειούμενον

Δι' Ἀνδρέου Σας

Μαρίνου Δ. Σπυρόπουλου

Ἐξ Ἀθηνῶν